

פרק 1.

"לא! לא! טובי, תעצרי!" קריאה מבהלת התפזרה בין המתקנים, ונערה אחת רצה במהירות לשביל היוצא מהגנה. יו, זה היה מפחיד! טובי, תינקת בעלת רגלים שמנמנות שלמדו לא מזמן ללכת, התקדמה במהירות על השביל, מתקרבת לכביש שמעברו השני! אחותה הגדולה הצליחה לתפס אותה רגע לפני שהגיעה למדרכה, וחזרה אותה לגנה כשהיא מתנשפת מהריצה ומהבהלה.

"לפני רגע עוד ראיתי אותה כאן, ליד המגלשה", ספרה לנערות האחרות שישבו על הספסל. "אחר כך היא נעלמה לי. הסתכלתי לכל הכוונים – ועד שמצאתי אותה, היא כמעט הגיעה לכביש!" "זה נורא ואים", השתתפה אותה נערה אחרת, שתינוק יושב על ברכיה. "גם אח שלי כל הזמן רוצה לברוח ולצאת מהגנה.

צָרִיךְ לְהִסְתַּכֵּל עָלָיו כָּל הַזְמַן, מִמָּשׁ בְּלִי לְהִפְסִיק רִגְעַ. לָכֵן אֲנִי
מַעֲדִיפָה שֶׁהוּא יֵשֵׁב עָלַי..."

"הַצִּילוּ! מִיִּשְׁהִי אַחֲרֵת קִפְצָה עֲכָשׁוּ מֵהִסְפָּסֵל וְרָצָה לִשְׁבִּיל,
מִחֲזִיקָה אֶת אַחִיהָ הַקָּטָן שֶׁרָצָה גַם הוּא לָצֵאת הַחוּצָה.

"כָּל כֵּךְ קָשָׁה הַגִּיל הַזֶּה שֶׁהֵם הוֹלְכִים מְהֵרָה, אֲפֹלוּ רָצִים, אֲבָל
עוֹד לֹא מְבִינִים כָּלוּם", אָמְרָה הַנַּעֲרָה שֶׁאַחִיהָ יֵשֵׁב עָלֶיהָ.

"הֵם כֵּן יְכוּלִים לְהִבִּין", הִתְנַגְּדָה מִיִּשְׁהִי אַחֲרֵת. "אֲנִי זוֹכֶרֶת
שֶׁכְּשֶׁאַחֲוִיתִי הָיְתָה בְּגִיל הַזֶּה, לִפְנֵי שָׁנָה בְּעֶרְךָ, הִיא גַם אָהָבָה
מְאֹד לְבָרַח. אֲמָא שְׁלִי אָמְרָה לָהּ שֶׁאִם הִיא בּוֹרַחַת - הִיא תִּצְטָרֵךְ
לִשְׁכֹּת קְשׁוּרָה בַּעֲגָלָה. הִיא נִסְתָּה לְבָרַח, וְאֲמָא שְׁלִי קִשְּׁרָה
אוֹתָהּ בַּעֲגָלָה".

"הִיא בָּטַח צָרַחָה, לֹא?"

"כֵּן, בְּכַתָּה כְּמָה דִּקְוֹת, וְאִזּוּ אֲמָא שְׁלִי שִׁחְרָרָה אוֹתָהּ. כְּמוֹכֵן
שֶׁמִּיד הִיא מְהָרָה לִשְׁבִּיל וְנִסְתָּה שׁוֹב לְבָרַח... אֲבָל אַחֲרֵי כְּמָה
פְּעָמִים שֶׁאֲמָא שְׁלִי קִשְּׁרָה אוֹתָהּ, הִיא הִפְסִיקָה עִם זֶה לְגַמְרִי.
פָּשׁוּט רָאֲתָה שֶׁזֶה לֹא מִשְׁתַּלֵּם לָהּ".

"מָה סִפַּרְתָּ עַל אַחֲוֹתֶךָ, נָאוּה?" שָׁאַלָה אַחֲוֹת שֶׁל טוֹבִי,
שֶׁהִתְקַרְבָּה לִסְפָּסֵל כְּשֶׁהִתִּינַקְתָּ עַל יְדִיהָ. "פָּשׁוּט שׁוֹב הָיִיתִי
צָרִיכָה לָרוּץ לְתַפֵּס אוֹתָהּ, אִזּוּ לֹא שָׁמַעְתִּי..."

נאווה חזרה על הספור, ואחות של טובי נהנתה. "ממש רעיון", היא אמרה. "אני אשאל את אמא שלי, אם היא תסכים - אולי ננסה מחר ל'חנך' את טובי..."

עד היום לא כל כך שמתי לב לזה, אבל מאז ששמעתי את השיחה הזאת - ראיתי כל הזמן תינוקות שמנסים לצאת מהגנה ומתקרבים לכביש. הסתכלתי במתח נורא על התינוק הממהר, מחכה שמישהו ישם לב, ירדף אחריו ויתפס אותו. בדרך כלל, כשהתינוק היה שם לב שמישהו רץ אחריו - הוא רק התחיל לרוץ יותר מהר, בורח ומצטחק בהנאה. זה הלחיץ נורא! פעם אחת אפילו ראיתי תינוק שיצא מהגנה, והתחיל ללכת על המדרכה בנחת. רק אחרי שתי דקות אמא שלו באה ולקחה אותו, מבהלת בלה. ממש נס שהוא לא קפץ לכביש.

מה יהיה? כבר לא נהניתי בכלל בגנה. לא הסתכלתי על הילדים המתנדנדים והמסתובבים, המשחקים והמשתעשעים. ראיתי רק את התינוקות הבורחים, עוצר את נשימתי בפחד, מצטער שאני לא יכל להעקר ממקומי ולרוץ להציל אותם.

ואז, אחרי כמה ימים, בבקר אחד חמים ושלו, כשהגנה הייתה ריקה ואני יכולתי לנוח ולהתענג על הרגע, נשמע פתאום רעש של משאית מתקרבת. המשאית עצרה בפתח השביל, וכמה פועלים זריזים קפצו ממנה. מה הם הולכים לעשות פה?

הם פנו לפתח האחורי של המשאית, והוציאו ממנה הרבה חלקים של גדר. וגם שער עם ידית. אחרי כמה שעות של

עבודה, היתה הגנה מקפת כלה בגדר נאה. בפתח השכיל, וגם בצד השני של הגנה, התקנו שערים. בלי מנעולים, כאלו שכל ילד בן ארבע יכל לפתח. שערים שאפשר פשוט לסגר אחרי שנכנסים לגנה, והתינוקות יהיה מגנים בפנים! הגדר והשערים הסגורים ימנעו מהתינוקות לברח. אח, נשמתי לרוחה בהקלה גדולה. איזה גס. מהיום לא אצטרך לדאג ולפתח כל הזמן. רק כשהמשאית נסעה בקול רעש, שמתי לב לשלט גדול וססגוני עם סמל העירייה שנתלה על הגדר החדשה, ועליו כתוב: "מחדשים את גן הפיל".

